

مصاف «عدالت» احمدی نژاد و «دمکراسی» بوش

در سازمان ملل!

احمدی نژاد، نه به عنوان یک پاسدار تحت تعقیب بخاطر پرونده‌های مفتوحه‌اش، بلکه به عنوان رئیس دولت جمهوری اسلامی در اجلاس سران کشورها در مقر سازمان ملل در نیویورک حضور یافت. اعتماد به نفس رئیس جمهور رژیم ایران برای شرکت و ایراد سخنرانی را سخنان منعطفانه بوش در روز قبل از شروع اجلاس مبنی بر اینکه «ایران مجاز است پروژه هسته‌ایش را در راستای اهداف غیرنظامی و صلح‌جویانه پیش ببرد» بوجود نیاورده بود، بلکه پوچی ادعاهای استقرار دمکراسی از طرف آمریکا با زور اسلحه، این موقعیت را برای آنها فراهم کرده بود که به خود جرات دهند، با این درجه از وقاحت خود را فرشته نجات بشریت معرفی کنند. از تبعیض، فقر، وجود کینه توزی و نبودن عدالت در جهان فغان سردهند، در حالیکه خود در ایران به افراطی‌ترین شکل ممکن همه این واژه‌ها و مفاهیم را نقض و پایمال می‌کنند. برآستی فقط در «مجمعی» که لشکرکشی و بمباران مردم بی دفاع و کشتار دسته جمعی مردم می‌تواند گسترش دمکراسی تلقی شود، از گور برخاستگانی همچون احمدی نژاد می‌توانند به خود جرات دهند که از ارزش‌های پایمال شده بشریت، داد سخن سردهند.

و لیکن در پشت سر این ادعاهای پوچ و بی اعتبار و بازی‌های دیپلماتیک، منافع مادی و حساب شده‌ای برای طرفین نهفته است. آمریکا امیدوار است که بتوانند حتی‌المکان در کوتاه مدت به شکلی موثرتر از جمهوری اسلامی برای تثبیت موقعیت خود در منطقه و بویژه در عراق بهره‌گیری و جمهوری اسلامی به موقعیت مناسب خود در معادلات منطقه‌ای واقف است و می‌داند که می‌تواند تقاضای امتیازات معین در شرایط کنونی داشته باشد. شرایطی که آمریکا در باتلاق عراق درمانده است، خیال و پروژه دخالت به شیوه عراق و افغانستان در ایران کم‌محتمل‌تر از سابق شده است، اسلام‌گرای افراطی دیگر به سیاق دوران جنگ سرد عمل نمی‌کند، بلکه مزاحمت‌هایی بر سر راه پروژه‌های جهان‌خوارنه آنها ایجاد کرده است و...

همه و همه این فاکتورها موقعیتی را به رژیم اسلامی بخشیده که به منظور کسب سهم خود، نه تنها پروژه هسته‌ای خود را کتمان نکند، بلکه عنوان کند که حق مسلم آنها هم هست که مانند سایر ابرقدرت‌ها که برای مصارف «صلح‌جویانه» و مصارف غیرجنگی، پروژه غنی‌سازی اورانیوم را پیش ببرد و خود نیز بتواند چرخه تولید سوخت آن را تکمیل کنند و البته در این راه از

همکاری‌های شرکت‌های خصوصی اروپایی برای بازگذاشتن میدان مانور نیز غافل نمانده است. در یک کلام احمدی‌نژاد کوشید که در مجمع عمومی سازمان ملل، ظرفیت هسته‌ای جمهوری اسلامی را در زورق عدالت الهی و اسلامی‌اش به نمایش بگذارد و به مصاف آمریکا برود، در حالیکه خود کاملاً بر این واقعیت واقف است که در ورای این کشمکش‌ها، راههای معامله و همسویی نیز بسته نیست.

در مقابل طرفین این بازی‌های خطرناک و بی‌ربط به سرنوشت و منافع مردم، صدا و جنبشی جهانی هر روز قدرتمندتر می‌شود. صدایی که قدرقدرتی آمریکا و متحدینش را برای اربابی جهان که در دل خود رشد تروریسم و بنیادگرایی اسلامی را نیز رشد داده است، هر رو بیشتر به چالش می‌گیرد. این صدا را پرطنین‌تر و قدرتمندتر سازیم!

هلمت احمدیان